

סיכום פרק "חטאת העוף"

הן מיועדות למזבח (אך אסור ליהנות מהן), הריהן יוצאות מדין המעילה במיצוי הדם.

פרים ושעירים הנשרפים, הריהם יוצאים מכלל דין מעילה משיתאכל הבשר (ותיגמר שריפתם בבית הדשן). אילו בעולת בהמה – משנזרק הדם פקעה מעילה מן העורות, ואילו מן הבשר אין היא פוקעת עד שתצא לבית הדשן או עד שתהא ראויה לצאת לשם. ואילו בחטאת ואשם ושלמי ציבור – משנזרק הדם יצא הבשר (הנאכל לכהנים) מידי מעילה (ונחלקו אמוראים בדבר, שיש האומרים שיצא מידי מעילה כבר משעה שנראה הדם לזריקה, או משעה שנראה לקבלה), בעוד שהאימורים (החלק הקרב על המזבח) אינו יוצא מידי מעילה אלא משעה שיצא לבית הדשן.

ובכלל הדיון בפרקנו בענין זמן היציאה מדין המעילה באו גם דיני שתי הלחם (היוצאים מדין מעילה בזריקת דם הכבשים), ולחם הפנים (היוצא מדין מעילה בהקרבת הבזיכים), והמנחות (היוצאות מדין המעילה, בקומץ שבהם – עד שיצא לבית הדשן, ובשירים – עד שקרב הקומץ).

לענין קדשי הקדשים לסוגיהם השונים סוכם שדין מעילה נוהג בהם משעה שהוקדשו בפה.

אכן, בעוד שהושוו הדעות באשר לתחילת דין המעילה, מתפרטים הדברים באשר לזמן פקיעת דין המעילה, בקרבנות השונים:

חטאת העוף (הנידונה ראשונה בפרקנו) הריהי יוצאת מכלל דין מעילה בהזאה (או במיצוי, לשיטת החכמים הסבורים כי המיצוי מעכב, שבלעדיו אין הקרבן כשר. ויש הסבורים כי פוקע דין זה לאחר מליקת העוף, משעה שראוי הדם להזאתו). ואילו באשר לזמן התחלת פסול מגע הטמאים כטבול יום ומחוסר כיפורים, הריהי מוכשרת לכך משעת המליקה. ומשהוזה דמה – חייבים עליה משום פיגול, נותר וטמא.

עולת העוף הריהי יוצאת מכלל דין מעילה בשעה שיוצאת היא לבית הדשן (אף בדבר זה נחלקו אמוראים, שיש האומרים שנפקע דין המעילה בהוצאת הדשן מהמזבח, ויש האומרים כי הריהו נפקע משנתרם הדשן ונראה כל הדשן להוצאה ואפילו לא יצא עדיין). אשר למוראתה ולנוצתה של עולת העוף, שאין